

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Jany Kubenové, v právní věci žalobce: **I.K.**, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjemací středisko cizinců Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna**, o prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí č.j. ze dne 26.11.2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26.11.2011 č.j. žalovaná podle § 124 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění změn a doplnění (dále jen zákon o pobytu cizinců) prodloužila dobu trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovenou rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjemací středisko cizinců Zastávka, ze dne 8.9.2011 pod č. j. CPR-9319/ČJ-2011-004025-ZZC podle ust. § 125 odst. 1 o 90 dnů s tím, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Prodloužení doby trvání zajištění odůvodnila tím, že ač byl cizinec dosud zajištěn, i přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, nepodařilo se toto realizovat, protože dosud nebylo rozhodnuto o žádosti cizince

o mezinárodní ochranu na území ČR. Vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 90 dnů je zcela přiměřené důvodům zajištění podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalobou a tvrdí, že žalovaná porušila ust. § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, protože prodloužení doby zajištění o 90 dnů odůvodnila pouze shrnutím skutkového stavu, citací právní úpravy a konstatováním, že v první stanovené době zajištění se nepodařilo realizovat vyhoštění a je tudíž nutné dobu zajištění prodloužit a prodloužení je nutné pro předpokládanou složitost přípravy a vyčkání rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. K datu napadeného rozhodnutí byla žádost o mezinárodní ochranu dne 19.9.2011 zamítnuta, byla podána žaloba, která má odkladný účinek a proti rozhodnutí soudu lze podat kasační stížnost, která má rovněž odkladný účinek. Žalovaná dále porušila článek 15 bod 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2011 (návrátová směrnice). V případě neukončení azylového řízení do 90-ti dnů není splněna nutná podmínka existence faktické možnosti vyhoštění ve lhůtě zajištění a z důvodu odkladného účinku žaloby je reálné dosažení maximálního limitu doby zajištění, a proto by bylo takové rozhodnutí nezákonné. Existuje pouze potenciální možnost vyhoštění, což není účelem ani důvodem, na který směřuje institut zajištění. Podle žalobce žalovaná neflektovala čl. 4 Listiny základních práv a svobod v tom, že omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům a pokud správní orgán má na výběr ze dvou různých možností, musí se přiklonit k variantě, která způsobí menší zásah do ústavně zaručených práv osob. V napadeném rozhodnutí rovněž chybí odůvodnění délky trvání prodloužení zajištění o 90 dnů, čímž se dostává do rozporů se směrnicí v bodě 1, neboť neuvádí žádné konkrétní kroky, které činí k výkonu vyhoštění. Podle rozsudku NSS, správní rozhodnutí, které neobsahuje žádnou skutkovou a právní úvahu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále odkazuje žalobce na rozsudek NSS ze dne 19.10.2011 sp. zn. 1 As 93/2011 a domnívá se, že napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, a proto navrhuje soudu, aby ho zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření konstatuje, že prodloužení doby zajištění je zcela odůvodněné, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění se nepodařilo realizovat, protože dosud nebylo rozhodnuto o žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR. Realizace rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela primární důvod prodloužení doby zajištění, protože žalovaná při svém rozhodování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu dbá o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem ve jménu jehož je, aby byly dodržovány platné právní předpisy, a na území republiky se zdržovali pouze cizinci, kteří normy dodržují. Ust. § 124a zákona o pobytu cizinců jasně stanoví podmínky zajištění a ty byly zcela splněny. Zajištění je tedy jen realizací rozhodnutí o správním vyhoštění. Podklady pro rozhodnutí o zajištění jsou rozhodnutí o správním vyhoštění, prohlášení o mezinárodní ochraně a totožnost cizince. Seznámení se s poklady rozhodnutí v tomto případě nemá žádný smysl. Zajištění i prodloužení doby zajištění je zcela v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná také plní povinnost danou jí ust. § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pokud se týká porušení Směrnice ze dne 16.12.2011 v žalobě citované, žalovaná tvrdí, že postupovala plně v souladu s ust. § 124a zákona o pobytu cizinců i čl. 15 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady, podle něhož, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména hrozí-li nebezpečí skrývání se nebo státní příslušník třetí

země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Zajištění musí trvat co nejkratší dobu s náležitou pečlivostí činit úkony směřující k vyhoštění. Žalobce opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany naplnil podmínku, že se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Dále žalovaná postupovala v souladu s čl. 15 odst. 5, podle něhož má zajištění trvat dokud trvají podmínky v odstavci 1 a dokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění. Omezená doba trvání zajištění nesmí přesáhnout dobu 6-ti měsíců. Čl. 15 návratové směrnice žalovaná neporušila, protože trvají důvody pro zajištění a doba je v souladu s ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterou si každý členský stát sám stanoví. Pokud se týká nereálnosti realizace správního vyhoštění z důvodů azylového řízení, žalovaná po projevení úmyslu do tohoto řízení nevstupuje, ani nesmí vstoupit, pouze je vyrozuměna o stavu řízení. O výsledku rozhodnutí soudu nepřipouští polemiku a to ani o délce soudního jednání, neboť jí to nepřisluší. K realizaci správního vyhoštění nedošlo doposud pouze z důvodů nerozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, a protože důvody a podmínky pro prodloužení doby trvání zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců nadále trvají, navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Pokud žalobce namítá porušení § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, proto že rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění o 90 dnů není řádně odůvodněno, neboť žalovaná odůvodňuje prodloužení zajištění složitostí přípravy vyhoštění a rozhodnutím ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, soud po přezkoumání všech rozhodných skutečností dopěl k závěru, že námitka není důvodná. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 8.9.2011 žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 124a zákona o pobytu cizinců a stanovila dobu trvání zajištění 90-ti dny. Podmínkou pro takové zajištění je existence prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podání žádosti o mezinárodní ochranu, existence pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění či zahájení řízení o správním vyhoštění. V projednávané věci došlo k naplnění podmínek ust. § 124a zákona o pobytu cizinců a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaná prodlužuje tuto dobu zajištění pro nezbytnost pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, jehož realizaci brání neukončené řízení o žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR. Pokud zákon v ust. § 124a stanoví pro oprávnění policie k zajištění jako jednu z podmínek tohoto zajištění učinění prohlášení o mezinárodní ochraně či podání žádosti o mezinárodní ochranu, pak logicky nemůže být skutečnost, že o mezinárodní ochraně nebylo dosud pravomocně rozhodnuto důvodem pro nemožnost prodloužení takového zajištění, neboť zákonodárce při takto stanovených podmínkách pro zajištění jistě předpokládal, že současně s dobou trvání zajištění bude probíhat řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. V prvním rozhodnutí stanovená doba 90-ti dnů se může jevit z tohoto pohledu nereálnou, nicméně policejní orgán ji takto stanovil a nelze mu v jeho úvaze o délce trvání ničeho vytknout. Pokud se pak v průběhu zajištění zjistilo, že v uvedené době 90-ti dnů nebude možno zajištěného vyhostit, žalovaná přistoupila k prodloužení tohoto zajištění o dalších 90 dnů na celkem 180 dnů tj. na dobu, která je v souladu s žalobcem v žalobě citovanou směrnicí. Bez ohledu na to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno přede dnem vydání směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, žalovaná v řízení postupovala v souladu s namítaným článkem 15 odst. 1. Ze správního spisu vyplývá, že v případě žalobce jde o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, předchozí žádost byla projednávána v roce 2000, ale žalobci musí být velmi dobře známo, že mu bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění z území ČR na tři roky rozhodnutím ze dne 24.8.2011 poté, co od prosince 2008 až do dne kontroly policií odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie středočeského kraje, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pobýval na území

ČR neoprávněně, která zahájila toho dne správní řízení ve věci správního vyhoštění. Uvedené je dostatečným důkazem pro závěr, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu se žalobce vyhýbá realizaci vyhoštění na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24.8.2011, které nabylo právní moci dne 30.8.2011. Soud dospěl k závěru, že žalovaná svým rozhodnutím respektovala shora uvedenou směrnici, rozhodla v souladu s čl. 15 odst. 1 a tudíž i v souladu s čl. 15 odst. 5. Pokud se týká namítané nereálnosti výkonu pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, z ust. § 124a zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by žalovaná při rozhodování o zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců měla zkoumat, zda v době zajištění bude reálné zajištěného vyhostit či nikoliv. Proto také zákon v ust. § 124 odst. 3 umožňuje žalované prodlužovat dobu trvání zajištění až do maximální doby zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tj. 180 dnů, což je v souladu se shora uvedenou návratovou směrnicí, podle níž doba zajištění nesmí přesáhnout dobu 6-ti měsíců. Konečně ust. § 126 zákona o pobytu cizinců ukládá polici povinnost zkoumat, zda důvody trvání zajištění trvají, v opačném případě zajištění neprodleně ukončit. Pokud se týká námitky, přezkoumatelnosti či nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, soud dospěl k závěru, že uvedené rozhodnutí je v odůvodnění obsahujícím stručné vyličení skutkového stavu vedoucího k zajištění samotného, i v části týkající se důvodu prodloužení zajištění odůvodněné, byť stručně, ale zcela dostačujícím způsobem pro jeho přezkoumatelnost. Důvodem pro prodloužení doby zajištění je neukončené řízení o žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR a je důvodem souladným se zákonem, neboť řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je jedna z podmínek zajištění ve smyslu ust. § 124a zákona o pobytu cizinců.

Soud na základě posouzení námitek žalobce shora dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, žalovaná rozhodla o prodloužení doby zajištění v souladu se zákonem i směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES vydané po rozhodnutí žalované dne 16.12.2011, a proto žalobu ve smyslu sut. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., soud žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť náklady řízení žalovaná nežádala a ani jí nevznikly, neboť úkony, které ve věci provedla souvisí s její běžnou úřední činností.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

pokračování

36 A 52/2011-12

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3.ledna 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu